

Dz.U. 2019 poz. 1030**USTAWA**

z dnia 12 kwietnia 2019 r.

o zmianie ustawy o informowaniu o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię oraz o kontroli realizacji programu znakowania urządzeń biurowych oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 14 września 2012 r. o informowaniu o zużyciu energii przez produkty wykorzystujące energię oraz o kontroli realizacji programu znakowania urządzeń biurowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1790) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:
„o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią”;
- 2) w art. 1:
 - a) uchyla się pkt 1,
 - b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) zasady organizacji i działania systemu kontroli etykietowania energetycznego produktów związanych z energią, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającym ramy etykietowania energetycznego i uchylającym dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE L 198 z 28.07.2017, str. 1), zwanym dalej „rozporządzeniem (UE) 2017/1369”;
- 3) w art. 2:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Przepisy ustawy stosuje się do produktów związanych z energią, dla których wymagania dotyczące sporządzania dokumentacji technicznej oraz stosowania etykiet i kart informacyjnych produktów określają akty Komisji Europejskiej wydane na podstawie kompetencji delegowanych przez Parlament Europejski i Radę, zwane dalej „aktami delegowanymi”.
 - b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Przepisów ustawy nie stosuje się do produktów i środków transportu, o których mowa w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1369.”;
- 4) po art. 2 dodaje się art. 2a w brzmieniu:
„Art. 2a. Minister właściwy do spraw energii prowadzi działania edukacyjno-informacyjne na temat etykietowania energetycznego produktów związanych z energią w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2017/1369.”;
- 5) uchyla się art. 3;
- 6) uchyla się rozdział 2;
- 7) tytuł rozdziału 3 otrzymuje brzmienie:
„Kontrola etykietowania energetycznego produktów związanych z energią”;
- 8) art. 9 otrzymuje brzmienie:
„Art. 9. 1. Tworzy się system kontroli etykietowania energetycznego produktów związanych z energią, zwany dalej „systemem kontroli”, w celu przeciwdziałania wprowadzaniu do obrotu lub oddawaniu do użytku produktów związanych z energią, które nie spełniają wymagań określonych w rozporządzeniu (UE) 2017/1369 lub aktach delegowanych.

¹⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE L 198 z 28.07.2017, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej, ustawę z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne oraz ustawę z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej.

2. Do zadań systemu kontroli należy kontrolowanie wykonywania obowiązków:

- 1) o których mowa w art. 3 ust. 1–3 i 5, art. 4 ust. 1, 2, 4 i 6, art. 5 ust. 1 i art. 6 lit. a oraz c–e rozporządzenia (UE) 2017/1369 oraz
 - 2) w zakresie projektu i treści etykiety, karty informacyjnej produktu oraz dokumentacji technicznej, sposobu eksponowania etykiety na produkcie w punkcie sprzedaży, w tym sprzedaży na odległość, sposobu, w jaki klasę energetyczną oraz zakres klas efektywności energetycznej dostępnych na etykiecie należy podawać w reklamach wizualnych i w technicznych materiałach promocyjnych – wynikających z aktów delegowanych wydanych na podstawie art. 16 rozporządzenia (UE) 2017/1369.”;
- 9) użyte w art. 10 w ust. 2 w pkt 1 w lit. b, w art. 11 w ust. 2 w pkt 1 i 3 oraz w art. 13 w ust. 2, w różnej liczbie i przypadku, wyrazy „wykorzystujące energię” zastępuje się użytymi w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazami „związane z energią”;
- 10) w art. 11 w ust. 3 wyrazy „w ustawie” zastępuje się wyrazami „w rozporządzeniu (UE) 2017/1369”;
- 11) art. 12 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 12. Kontrola może być prowadzona u dostawcy lub sprzedawcy.”;

12) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. 1. W przypadku stwierdzenia niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 3 ust. 1–3 i 5, art. 4 ust. 1, 2, 4 i 6, art. 5 ust. 1 i art. 6 lit. a oraz c–e rozporządzenia (UE) 2017/1369, lub obowiązków, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2, organ kontrolujący zwraca się do dostawcy lub sprzedawcy o:

- 1) usunięcie niezgodności lub
- 2) wstrzymanie sprzedaży produktu związanego z energią, lub
- 3) wycofanie produktu związanego z energią z obrotu lub z użytku, lub
- 4) wycofanie produktu związanego z energią od użytkowników, lub
- 5) wstrzymanie się z udostępnianiem produktu związanego z energią, lub
- 6) zaprzestanie reklamowania produktu związanego z energią

– oraz przedstawienie dowodów podjętych działań w terminie określonym przez organ kontrolujący.

2. Jeżeli dostawca lub sprzedawca nie przedstawi, w terminie ustalonym przez organ kontrolujący, dowodów podjętych działań lub w wyniku kontroli stwierdzono, że działania takie nie zostały podjęte, organ kontrolujący wydaje decyzję:

- 1) nakazującą sprzedawcy wstrzymanie sprzedaży produktu związanego z energią,
- 2) nakazującą dostawcy wycofanie z obrotu lub użytku produktu związanego z energią,
- 3) nakazującą usunięcie niezgodności,
- 4) nakazującą wycofanie produktu związanego z energią od użytkowników,
- 5) zakazującą udostępniania produktu związanego z energią,
- 6) zakazującą reklamowania produktu związanego z energią

– w terminie określonym przez organ kontrolujący.

3. Organ kontrolujący może przeprowadzić kontrolę w celu ustalenia, czy dostawca lub sprzedawca wykonał decyzję, o której mowa w ust. 2.”;

13) w art. 16 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku stwierdzenia, że produkt związany z energią nie spełnia wymagań określonych w etykiecie lub w karcie informacyjnej produktu, opłaty związane z badaniami, o których mowa w art. 13 ust. 2 lub 3, oraz oceną dokumentacji ponosi dostawca.

2. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 1, organ kontrolujący ustala, w drodze decyzji, na podstawie kosztów poniesionych w związku z badaniami produktu związanego z energią oraz oceną jego dokumentacji.”;

14) w art. 17 ust. 1–3 otrzymują brzmienie:

„1. Karze pieniężnej podlega ten, kto:

- 1) nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 3 ust. 1–3 i 5, art. 4 ust. 1, 2, 4 i 6, art. 5 ust. 1 i art. 6 lit. a oraz c–e rozporządzenia (UE) 2017/1369, lub obowiązków, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2;
- 2) uniemożliwia lub utrudnia organowi kontrolującemu przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 12;
- 3) nie wykonał decyzji, o której mowa w art. 14 ust. 2, w terminie określonym przez organ kontrolujący.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, kara pieniężna wynosi od jednokrotnego do dziesięciokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszanego przez

Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, kara pieniężna wynosi od dwukrotnego do dziesięciokrotnego przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 2.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1930 i 2227) w art. 3 w ust. 1 pkt 1d otrzymuje brzmienie:

„1d) kontrola produktów związanych z energią wprowadzonych do obrotu lub oddawanych do użytku, o których mowa w aktach delegowanych określonych w wykazie ogłaszanym na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2016 r. poz. 1790 oraz z 2019 r. poz. 1030), z wyłączeniem produktów, o których mowa w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1062/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla telewizorów (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 64, z późn. zm.³⁾);”.

Art. 3. W ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2018 r. poz. 1954, 2245 i 2354 oraz z 2019 r. poz. 643 i 730) w art. 199 ust. 1b otrzymuje brzmienie:

„1b. Prezes UKE jako organ:

- 1) kontrolujący w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2016 r. poz. 1790 oraz z 2019 r. poz. 1030) jest uprawniony do kontroli wprowadzanych do obrotu lub oddawanych do użytku produktów związanych z energią, o których mowa w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1062/2010 z dnia 28 września 2010 r. uzupełniającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla telewizorów (Dz. Urz. UE L 314 z 30.11.2010, str. 64, z późn. zm.⁴⁾);
- 2) przeprowadzający kontrolę realizacji programu znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych w rozumieniu przepisów ustawy, o której mowa w pkt 1, jest uprawniony do kontroli realizacji programu znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych, o którym mowa w art. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 106/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie unijnego programu znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych (Dz. Urz. UE L 39 z 13.02.2008, str. 1, z późn. zm.⁵⁾);”.

Art. 4. W ustawie z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 545) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 8 w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) kryterium zaliczania do najwyższej klasy efektywności energetycznej, jaka jest możliwa do osiągnięcia – w przypadku produktów związanych z energią, określonych w aktach delegowanych w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2016 r. poz. 1790 oraz z 2019 r. poz. 1030);”;

- 2) w art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw energii, w ramach promowania środków poprawy efektywności energetycznej, prowadzi działania informacyjno-edukacyjne o zużyciu energii przez produkty związane z energią w rozumieniu ustawy z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią.”.

Art. 5. W przypadku produktów związanych z energią wprowadzonych do obrotu i oddanych do użytku przed dniem 1 sierpnia 2017 r. dostawca przechowuje dokumentację techniczną produktu związanego z energią przez okres 5 lat po zakończeniu produkcji danego egzemplarza produktu i udostępnia ją w postaci elektronicznej na wniosek organu kontrolującego lub Komisji Europejskiej w terminie 10 dni od dnia otrzymania tego wniosku.

Art. 6. 1. Do kontroli wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

³⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 147 z 17.05.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 38 z 15.02.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 55 z 02.03.2017, str. 38.

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 147 z 17.05.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 38 z 15.02.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 55 z 02.03.2017, str. 38.

⁵⁾ Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 63 z 06.03.2013, str. 1.

3. Do wszczęcia i prowadzenia postępowań w wyniku kontroli wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 7. 1. Maksymalny limit wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na wykonywanie zadań ministra właściwego do spraw energii wynikających z ustawy wynosi w roku:

- 1) 2019 – 73 tys. zł;
- 2) 2020 – 123 tys. zł;
- 3) 2021 – 129 tys. zł;
- 4) 2022 – 132 tys. zł;
- 5) 2023 – 136 tys. zł;
- 6) 2024 – 139 tys. zł;
- 7) 2025 – 142 tys. zł;
- 8) 2026 – 146 tys. zł;
- 9) 2027 – 149 tys. zł;
- 10) 2028 – 153 tys. zł.

2. Minister właściwy do spraw energii monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizmy korygujące, o których mowa w ust. 3.

3. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 65% limitu wydatków przewidzianych na dany rok, dysponent środków obniża wielkość środków przeznaczonych na wydatki w drugim półroczu o kwotę stanowiącą różnicę między wielkością tego limitu a kwotą przekroczenia wydatków.

4. W przypadku gdy wielkość wydatków w poszczególnych miesiącach jest zgodna z planem finansowym, przepisu ust. 3 nie stosuje się.

Art. 8. 1. Maksymalny limit wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na wykonywanie zadań z zakresu kontroli i monitorowania systemu kontroli etykietowania energetycznego produktów związanych z energią, wynikających z ustawy, wynosi w roku:

- 1) 2019 – 0 zł;
- 2) 2020 – 0 zł;
- 3) 2021 – 0 zł;
- 4) 2022 – 0 zł;
- 5) 2023 – 2 930 tys. zł;
- 6) 2024 – 2 930 tys. zł;
- 7) 2025 – 2 930 tys. zł;
- 8) 2026 – 2 930 tys. zł;
- 9) 2027 – 2 930 tys. zł;
- 10) 2028 – 2 930 tys. zł.

2. W przypadku zagrożenia przekroczenia limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, na dany rok budżetowy zastosowany zostanie mechanizm korygujący polegający na racjonalizacji częstotliwości wykonywania czynności w ramach kontroli sprawowanej przez organy kontrolujące.

3. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 2, jest odpowiednio Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

4. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, jest odpowiednio Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

